Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kymmenes jaosto)

12 päivänä helmikuuta 2025*

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Maksukauden 2018 ennakollisten vakausmaksujen laskemista koskeva kriisinratkaisuneuvoston päätös – Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 4, 14 ja 16 artikla – Hyvän hallinnon periaate

Asiassa T-406/18,

de Volksbank NV, kotipaikka Utrecht (Alankomaat), edustajinaan asianajajat A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post ja M. van Zandvoort,

kantajana,

vastaan

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään D. Ceran ja C. De Falco, avustajinaan asianajajat H.-G. Kamann, F. Louis ja P. Gey,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou ja A. Steiblytė,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: puheenjohtaja A. Kornezov sekä tuomarit E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (esittelevä tuomari) ja L. Spangsberg Grønfeldt,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Jund,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisen vaiheen,

ottaen huomioon 9.7.2024 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

1 Kantaja Volksbank NV vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan kumoamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) 8.8.2022 tekemän päätöksen SRB/ES/2022/46, jolla peruutettiin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2018 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista 12.4.2018 tehty kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/ES/SRF/2018/03, siltä osin kuin se koskee kyseisen päätöksen liitteessä I mainittuja laitoksia, ja jolla laskettiin kyseisten laitosten yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2018 suorittamien ennakollisten vakausmaksujen määrä (jäljempänä riidanalainen päätös), siltä osin kuin päätös koskee kantajaa.

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

2 Kantaja, aiemmin SNS Bank NV, on Alankomaihin sijoittautunut luottolaitos.

3 Vuonna 2016 SNS Bankista ja sen kahdesta tytäryhtiöstä eli ASN Bank NV:stä ja RegioBank NV:stä muodostuvan konsernin rakenne uudistettiin siten, että nämä kaksi tytäryhtiötä sulautuivat 31.12.2016 SNS Bankiin, jonka nimeksi muutettiin 1.1.2017 Volksbank (jäljempänä vuoden 2016 sulautuminen).

4 ASN Bankin ja RegioBankin (jäljempänä sulautuneet tytäryhtiöt) sulautuminen SNS Bankiin 31.12.2016 johti kahden ensiksi mainitun laitoksen pankkitoimilupien peruuttamiseen, joten kantaja jäi vuonna 2017 ainoaksi laitokseksi, joka kuului yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) soveltamisalaan.

5 Kriisinratkaisuneuvosto vahvisti 12.4.2018 tehdyllä päätöksellä SRB/ES/SRF/2018/03 asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavat ennakolliset vakausmaksut (jäljempänä ennakolliset vakausmaksut) vuodelta 2018 (jäljempänä vuoden 2018 vakausmaksukausi) niiden laitosten osalta, joihin sovelletaan kyseisen asetuksen 2 artiklan ja 67 artiklan 4 kohdan säännöksiä yhdessä luettuina (jäljempänä laitokset) ja joihin kantaja kuuluu.

6 De Nederlandsche Bank NV (DNB, Alankomaiden keskuspankki) määräsi asetuksen N:o 806/2014 3 artiklan 1 kohdan 3 alakohdassa tarkoitettuna kansallisena kriisinratkaisuviranomaisena 23.4.2018 päivätyllä kirjeellä kantajan maksamaan vakausmaksukaudelta 2018 maksettavan ennakollisen vakausmaksunsa määrän, sellaisena kuin kriisinratkaisuneuvosto oli sen vahvistanut.

7 Kriisinratkaisuneuvosto teki 8.8.2022 riidanalaisen päätöksen. Kyseisen päätöksen päätösosan 1 artiklan mukaan päätöksellä peruutetaan edellä 5 kohdassa tarkoitettu päätös (jäljempänä alkuperäinen päätös) riidanalaisen päätöksen liitteessä I mainittujen laitosten osalta. Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 15–18 perustelukappaleesta ilmenee, että päätöksellä pyritään korjaamaan alkuperäisen päätöksen perustelujen puutteellisuus, jonka kriisinratkaisuneuvosto oli todennut 15.7.2021 annetun tuomion komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601), 3.3.2022 annetun

määräyksen SRB v. Portigon ja komissio (C-664/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:161) ja 3.3.2022 annetun määräyksen SRB v. Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:162) johdosta.

Riidanalainen päätös

8 Riidanalainen päätös koostuu varsinaisesta tekstistä ja kolmesta liitteestä.

9 Riidanalaisen päätöksen varsinaisessa tekstissä kuvaillaan kaikkiin laitoksiin sovellettavaa menettelyä, jossa määritetään ennakolliset vakausmaksut vakausmaksukaudelle 2018.

10 Tarkemmin sanoen kriisinratkaisuneuvosto vahvisti kyseisen päätöksen 6 osassa asetuksen N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen osalta 19.12.2014 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1) 4 artiklassa mainitun vuotuisen tavoitetason vakausmaksukaudelle 2018 (jäljempänä vuotuinen tavoitetaso).

11 Kriisinratkaisuneuvosto selitti, että se oli vahvistanut vuotuisen tavoitetason olevan 1,15 prosentin kahdeksasosa kaikkien laitosten suojattujen talletusten neljännesvuosittain lasketusta keskimäärästä vuonna 2017, sellaisena kuin kyseinen määrä oli saatu tulokseksi niiden tietojen perusteella, joita talletussuojajärjestelmät olivat toimittaneet Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 16 artiklan mukaisesti.

12 Kriisinratkaisuneuvosto kuvaili riidanalaisen päätöksen 7 osassa menetelmää, jolla ennakolliset vakausmaksut laskettiin vakausmaksukaudelle 2018.

13 Kriisinratkaisuneuvosto totesi riidanalaisen päätöksen 7 osassa lisäksi, että muiden laitosten kuin niiden, jotka pienemmän kokonsa perusteella suorittivat kiinteämääräisen maksun, oli suoritettava riskiprofiiliinsa mukautettu ennakollinen vakausmaksu, joka oli vahvistettu seuraavia päävaiheita noudattaen.

14 Ensimmäisessä vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto laski asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaisesti kunkin laitoksen vuotuisen perusrahoitusosuuden. Tätä laskelmaa varten kriisinratkaisuneuvosto otti ensin huomioon asianomaisen laitoksen velkojen kokonaismäärän, johon sisältyivät muun muassa omien varojen ja suojattujen talletusten määrät (jäljempänä velkojen kokonaismäärä), sellaisena kuin se oli esitetty 31.12.2016. Tämän jälkeen se vähensi velkojen kokonaismäärästä kyseisen laitoksen omat varat ja suojattujen talletusten keskiarvon vuonna 2016 laskettuna neljännesvuosittain laitoksen nettovelkojen (jäljempänä nettovelka) määrittämiseksi. Lopuksi kriisinratkaisuneuvosto suhteutti kyseisen laitoksen nettovelat kaikkien yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten nettovelkoihin.

15 Erityisesti vakausmaksukauden 2018 osalta kriisinratkaisuneuvosto laski asianomaisten laitosten nettovelat ja siten niiden vuotuisen perusrahoitusosuuden ottamalla huomioon näiden laitosten velkojen kokonaismäärän 31.12.2016 annettujen tietojen perusteella ja vähentämällä kyseisten laitosten suojattujen talletusten keskiarvon laskettuna neljännesvuosittain vuoden 2016 aikana.

16 Delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuneuvosto vähensi tietyntyyppisiä velkoja vuotuisen perusrahoitusosuuden määrittämisessä huomioon otettavista laitoksen nettoveloista.

17 Ennakollisen vakausmaksun laskennan toisessa vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto mukautti vuotuista perusrahoitusosuutta kyseisen laitoksen riskiprofiiliin asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan b alakohdan mukaisesti.

18 Seuraavaksi kriisinratkaisuneuvosto lisäsi kaikki riskiprofiiliin mukautetut vuotuiset perusrahoitusosuudet saadakseen ”yhteisen nimittäjän”, jonka avulla laskettiin kunkin laitoksen maksettavaksi tuleva osuus vuotuisesta tavoitetasosta.

19 Lopuksi kriisinratkaisuneuvosto laski kunkin laitoksen ennakollisen vakausmaksun jakamalla vuotuisen tavoitetason kaikkien laitosten kesken riskiprofiiliin mukautetun vuotuisen perusrahoitusosuuden ja yhteisen nimittäjän välisen suhteen perusteella.

Asianosaisten vaatimukset

20 Kantaja vaatii kanteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa alkuperäisen päätöksen siltä osin kuin se koskee kantajaa

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Kantaja vaatii 26.9.2022 toimittamassaan kirjelmässä, jonka otsikko on ”Huomautukset riidanalaisen päätöksen uudelleen tekemisestä asiassa T-406/18” (jäljempänä 26.9.2022 päivätty kirjelmä), lisäksi, että sen kanteen kohteena katsotaan olevan riidanalaisen päätöksen kumoaminen.

22 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana

– mikäli päätös kumotaan, pysyttää joka tapauksessa alkuperäisen päätöksen vaikutukset voimassa kuuden kuukauden ajan tuomion lainvoimaiseksi tulemisesta

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii 26.9.2022 päivätystä kirjelmästä esittämissään huomautuksissa lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että kanne on jäänyt vaille kohdetta, ja jättää sen tutkimatta.

24 Euroopan komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

25 Kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi useita oikeussääntöjä laskiessaan kantajan ennakollisen vakausmaksun vakausmaksukaudelle 2018 ja erityisesti soveltaessaan kantajan vuotuisen perusrahoitusosuuden laskentamenetelmää. Kantaja moittii kriisinratkaisuneuvostoa erityisesti siitä, että se laski kantajan nettovelan eri ajankohtia koskevien tietojen perusteella, sillä kriisinratkaisuneuvosto käytti vuoden 2016 sulautumisen jälkeisiä tietoja määrittääkseen kantajan velkojen kokonaismäärän, vaikka se käytti osittain tätä sulautumista edeltäviä tietoja kantajan suojattujen talletusten määrän määrittämiseen. Tällainen menetelmä on siten johtanut kantajan nettovelkojen yliarvostukseen.

26 Kantaja esittää kanteensa tueksi viisi kanneperustetta, joista

– ensimmäinen kanneperuste koskee luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 103 artiklan 2 kohdan, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska kantajan nettovelkojen määrittämiseksi on käytetty tietoja, jotka eivät ole vertailukelpoisia

– toinen kanneperuste koskee direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdan ja SEUT 290 artiklan rikkomista sillä perusteella, että komissio on ylittänyt toimivaltaansa

– kolmas kanneperuste koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

– neljäs kanneperuste koskee oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista

– viides kanneperuste koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

27 Aluksi on tutkittava kriisinratkaisuneuvoston esittämät oikeudenkäyntiväitteet ja sen jälkeen kantajan esittämät kanneperusteet.

Tutkittavaksi ottaminen

28 Kantaja vetoaa 26.9.2022 päivätyssä kirjelmässä siihen, että koska riidanalaisella päätöksellä ei ratkaista alkuperäisessä päätöksessä ollutta oikeudellista ongelmaa eli sitä, että kantajan nettovelkojen laskennassa käytettiin tietoja, jotka eivät ole vertailukelpoisia, sen kannetta ei ollut tarpeen tarkistaa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan mukaisesti. Se vaatii kuitenkin unionin yleistä tuomioistuinta katsomaan, että kanne on tarpeellisin osin kohdistettu myös riidanalaiseen päätökseen.

29 Kriisinratkaisuneuvosto esitti 26.9.2022 päivätystä kirjelmästä esittämissään huomautuksissa lähinnä kaksi oikeudenkäyntiväitettä, joista ensimmäinen kohdistuu alkuperäistä päätöstä koskeviin kantajan vaatimuksiin ja toinen kohdistuu 26.9.2022 päivättyyn kirjelmään.

Alkuperäistä päätöstä koskevien vaatimusten tutkittavaksi ottaminen

30 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että alkuperäiseen päätökseen kohdistuvat vaatimukset on jätettävä tutkimatta, koska kyseistä päätöstä koskeva kumoamisvaatimus on jäänyt vaille kohdetta, kun päätös on peruutettu taannehtivin vaikutuksin.

31 Kantaja ilmoitti istunnossa luopuvansa alkuperäistä päätöstä koskevista vaatimuksistaan, jos unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että kyseinen päätös oli peruutettu ja korvattu riidanalaisella päätöksellä.

32 Tältä osin on huomattava, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi asianmukaiseksi peruuttaa ja korvata alkuperäisen päätöksen riidanalaisen päätöksen liitteessä I mainittujen laitosten osalta.

33 Riidanalaisen päätöksen päätösosan 1 artiklassa todetaan siten, että tällä päätöksellä peruutetaan alkuperäinen päätös riidanalaisen päätöksen liitteessä I mainittujen laitosten osalta, ja kantaja mainitaan kyseisessä liitteessä.

34 Kuten riidanalaisen päätöksen päätösosan 2 artiklasta ilmenee, siinä hyväksytään vakausmaksukautta 2018 koskevien ennakollisten vakausmaksujen laskenta, sellaisena kuin se on tehty kyseisen päätöksen liitteessä I, ja kyseisessä liitteessä määrätään tällaisen vakausmaksun laskemisesta myös kantajan osalta.

35 Riidanalainen päätös tehtiin 8.8.2022, ja se tuli voimaan sen päätösosan 4 artiklan mukaisesti 12.4.2018 eli silloin, kun alkuperäinen päätös tuli voimaan.

36 Edellä esitetystä seuraa, että alkuperäinen päätös on kriisinhallintaneuvoston toteamin tavoin peruutettu ja korvattu riidanalaisella päätöksellä kantajan osalta.

37 Näin ollen on katsottava, että kantaja on istunnossa luopunut alkuperäistä päätöstä koskevista vaatimuksistaan. Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston näistä vaatimuksista esittämää oikeudenkäyntiväitettä ei ole enää tarpeen tutkia.

Kanteen tarkistaminen

38 Kriisinratkaisuneuvosto väittää 26.9.2022 päivätystä kirjelmästä esittämissään huomautuksissa, ettei kantaja ole tarkistanut kannettaan, kanneperusteitaan ja vaatimuksiaan riidanalaisen päätöksen antamisen edellyttämällä tavalla. Yhtäältä 26.9.2022 päivättyä kirjelmää ei voida pitää työjärjestyksen 86 artiklassa tarkoitettuna kanteen tarkistamista koskevana kirjelmänä, koska siitä ei käy ilmi kantajan aikomus tarkistaa kannettaan. Kirjelmän otsikko on sitä paitsi ”Huomautukset riidanalaisen päätöksen uudelleen tekemisestä asiassa T-406/18” eikä ”Kanteen tarkistamista koskeva kirjelmä”.

39 Toisaalta vaikka oletettaisiin, että 26.9.2022 päivättyä kirjelmää voitaisiin pitää kanteen tarkistamista koskevana kirjelmänä, se ei täyttäisi tällaisiin kirjelmiin sovellettavia tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Kantaja ei nimittäin ole 26.9.2022 päivätyssä kirjelmässä mukauttanut yksiselitteisesti kannekirjelmään sisältyviä vaatimuksiaan, koska se ei ole luonnehtinut alkuperäistä päätöstä vastaan esitettyjä kanneperusteita riidanalaista päätöstä vastaan esitetyiksi kanneperusteiksi.

40 Tältä osin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan 1 ja 2 kohdasta, sellaisina kuin niitä sovellettiin tuolloin, ilmenee, että jos toimi, jonka kumoamista vaaditaan, on korvattu tai sitä on muutettu toisella toimella, jonka kohde on sama, kantaja saa tämän uuden seikan huomioon ottamiseksi tarkistaa kannetta ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta. Kanteen tarkistaminen on tehtävä erillisellä asiakirjalla ja noudattaen SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa vahvistettua määräaikaa kumoamiskanteen nostamiselle siitä toimesta, johon kanteen tarkistaminen perustuu.

41 Työjärjestyksen 86 artiklan 4 kohdan a ja b alakohdan mukaan kanteen tarkistamista koskevassa kirjelmässä on mainittava muun muassa tarkistetut vaatimukset sekä tarvittaessa tarkistetut perusteet ja perustelut.

42 Tältä osin oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka kanteen tarkistamista koskevalle pyynnölle on oikeutettua asettaa tiettyjä muotovaatimuksia, tällaiset vaatimukset eivät ole itsetarkoitus, vaan niiden tarkoituksena on päinvastoin taata menettelyn kontradiktorisuus ja hyvä oikeudenkäyttö. Olisi hyvän oikeudenkäytön ja prosessiekonomian vastaista vaatia, että vaatimuksiaan tarkistanut kantaja toistaisi kanteen tarkistamista koskevassa kirjelmässään ne samat perusteet ja perustelut, jotka hän on esittänyt alun perin riidanalaista toimea vastaan (ks. tuomio 24.1.2019, Haswani v. neuvosto, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 35 ja 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Työjärjestyksen 86 artiklassa ei myöskään määrätä erityisestä otsikosta, jotta kantajan oikeudenkäyntiasiakirjaa voitaisiin pitää kyseisessä määräyksessä tarkoitettuna kanteen tarkistamista koskevana kirjelmänä. Sen tutkimiseksi, onko tällainen asiakirja työjärjestyksen 86 artiklassa tarkoitettu kanteen tarkistamista koskeva kirjelmä, on näin ollen tarkasteltava sen asiasisältöä.

44 Käsiteltävässä asiassa 26.9.2022 päivätystä kirjelmästä on todettava yhtäältä, että kantaja toteaa siinä, että riidanalaisella päätöksellä on peruutettu ja korvattu alkuperäinen päätös, sekä viittaa työjärjestyksen 86 artiklaan ja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta katsomaan, että sen kanne kohdistuu myös riidanalaiseen päätökseen.

45 Toisaalta kantaja väitti 26.9.2022 päivätyssä kirjelmässä, että riidanalaisella päätöksellä ei ratkaistu nyt käsiteltävässä asiassa esiin tuotua oikeudellista ongelmaa ja että jopa kriisinratkaisuneuvosto oli ilmoittanut 12.5.2022 päivätyssä kirjeessä, jolla se ilmoitti unionin yleiselle tuomioistuimelle aikomuksestaan peruuttaa alkuperäinen päätös, ettei riidanalaisella päätöksellä ollut vaikutusta sen kanneperusteiden sisältöön. Kantaja totesi näin ollen, ettei se ollut katsonut tarpeelliseksi muuttaa kanneperusteitaan, sellaisina kuin ne oli esitetty kannekirjelmässä.

46 Kuten edellä 7 ja 32–36 kohdassa todettiin, riidanalaisella päätöksellä nimittäin peruutettiin ja korvattiin alkuperäinen päätös. minkä tarkoituksena oli korjata sen perustelujen puutteellisuus, jonka kriisinratkaisuneuvosto oli todennut 15.7.2021 annetun tuomion komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601), 3.3.2022 annetun määräyksen SRB v. Portigon ja komissio (C-664/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:161) ja 3.3.2022 annetun määräyksen SRB v. Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:162) johdosta.

47 On kuitenkin todettava, että pelkästään alkuperäisen päätöksen perustelujen puutteellisuuden korjaaminen ei vaikuta nyt käsiteltävässä kanteessa esitettyyn keskeiseen kysymykseen, joka koskee kriisinratkaisuneuvoston käyttämää menetelmää kantajan ennakollisen vakausmaksun laskemiseksi ja erityisesti sen nettovelkojen määrittämiseksi.

48 Näin ollen kantaja saattoi olla pitämättä tarpeellisena muuttaa kanteen tueksi esittämiään kanneperusteita ja perusteluja riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen.

49 Näin on sitäkin suuremmalla syyllä sen vuoksi, että kantaja on 26.9.2022 päivätyssä kirjelmässä nimenomaisesti ilmoittanut haluavansa pysyttää koko kanteensa siten, että kannekirjelmässä esitetyt väitteet ja kanneperusteet pätevät myös riidanalaista päätöstä vastaan.

50 Näin ollen 26.9.2022 päivätty kirjelmä on kanteen tarkistamista koskeva kirjelmä, joka täyttää työjärjestyksen 86 artiklan vaatimukset.

51 Edellä esitetyn perusteella kyseinen kirjelmä on otettava tutkittavaksi, ja näin ollen on katsottava, että kanteessa vaaditaan nyttemmin riidanalaisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin se koskee kantajaa.

Asiakysymys

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdan, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdan rikkomiseen käyttämällä vertailukelvottomia tietoja kantajan nettovelkojen määrittämiseen

52 Kantaja moittii kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se käytti kantajan nettovelkojen laskennassa eri ajankohtia koskevia tietoja, koska kriisinratkaisuneuvosto sai kantajan velkojen kokonaismäärän 31.12.2016 päivättyjen tietojen perusteella mutta se laski kantajan suojattujen talletusten määrän vuoden 2016 neljännesvuosittaisen keskiarvon perusteella. Noudattaessaan tällaista lähestymistapaa kriisinratkaisuneuvosto rikkoi direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohtaa, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohtaa.

53 Koska kantajan ja sulautuneiden tytäryhtiöiden välinen sulautuminen tapahtui vuonna 2016, kantajan vuoden lopun tietoihin perustuva velkojen kokonaismäärä sisälsi kantajan ja näiden tytäryhtiöiden velat, vaikka kriisinratkaisuneuvosto ei ottanut huomioon näiden laitosten suojattuja talletuksia kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen aikana, kun se määritti kantajan suojattujen talletusten keskimääräisen määrän. Kriisinratkaisuneuvosto ei siis vähentänyt kaikkia kantajan taseeseen 31.12.2016 sisältyneitä suojattuja talletuksia, mikä oli vastoin kyseisten talletusten vähentämisen logiikkaa.

54 Tällaisella kantajan nettovelkojen laskentamenetelmällä kriisinratkaisuneuvosto ei myöskään arvioinut asianmukaisesti kantajan tosiasiallista tilannetta. Kriisinratkaisuneuvosto tukeutui erityisesti vuoden 2016 sulautumisen jälkeisiin tietoihin laskeakseen kantajan velkojen kokonaismäärän ja otti siten huomioon myös sulautuneiden tytäryhtiöiden velat. Suojattujen talletusten määrän määrittämiseksi se sitä vastoin tukeutui tietoihin, jotka olivat osittain ajalta ennen kyseistä sulautumista ja jotka koskivat siis yksinomaan kantajan eivätkä mainittujen tytäryhtiöiden tilannetta. Tällainen menetelmä ei kuitenkaan ilmennä kantajan todellista riskiprofiilia, koska se on johtanut kantajan koon ja siihen liittyvän riskin yliarviointiin.

55 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto väittää virheellisesti, että sen menetelmä perustuu sovellettavaan lainsäädäntöön. Tästä menetelmästä ei nimittäin säädetä delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa, 14 artiklan 1 ja 4 kohdassa eikä 16 artiklassa.

56 Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kantajan väitteet ovat perusteettomia.

57 Ensinnäkin kriisinratkaisuneuvosto on soveltanut samaa menetelmää kaikkiin laitoksiin, joten kantaja vaatii väitteillään lähinnä, että sitä kohdellaan eri tavalla kuin muita laitoksia. Tällainen kohtelu ei kuitenkaan ole perusteltua.

58 Toiseksi suojattujen talletusten laskentamenetelmä, sellaisena kuin sitä sovelletaan riidanalaisessa päätöksessä, on kriisinratkaisuneuvoston mukaan delegoidun asetuksen 2015/63 4, 5, 14 ja 16 artiklan mukainen.

59 Kolmanneksi kantaja ei kykene määrittämään, millä tavoin kriisinratkaisuneuvoston suorittama laskenta on direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan vastainen. Sen lausumat perustuvat yksinomaan väitteisiin, jotka koskevat johdonmukaisuuden ja kohtuullisuuden abstrakteja periaatteita.

60 Neljänneksi käyttämällä suojattujen talletusten keskimääräistä määrää voidaan varmistaa ennakollisten vakausmaksujen laskentatapa, joka on täsmällisempi kuin laskenta, joka tehdään suojattujen talletusten kokonaismäärän perusteella kalenterivuoden lopussa.

61 Aluksi on muistutettava, että komissio antoi delegoidun asetuksen 2015/63 Euroopan unionin lainsäätäjän sille direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 ja 8 kohdassa antaman valtuutuksen nojalla muun muassa täsmentääkseen käsitettä ”ennakollisten vakausmaksujen mukauttaminen laitosten riskiprofiiliin” ja tietojen antamista koskevia velvoitteita. Kyseistä delegoitua asetusta sovelletaan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohdan nojalla kyseisen asetuksen perusteella kerättyjen ennakollisten vakausmaksujen laskentaan.

62 Tällä kanneperusteella kantaja riitauttaa ennakollisten vakausmaksujen laskennan ensimmäisen vaiheen ja erityisesti menetelmän, jota kriisinratkaisuneuvosto käytti kantajan nettovelkojen määrittämiseen sen vuotuisen perusrahoitusosuuden laskemiseksi.

63 Tältä osin riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 27, 28 ja 31 perustelukappaleesta sekä kriisinratkaisuneuvoston istunnossa esittämistä lausumista ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto käytti kantajan nettovelkojen ja näin ollen sen vuotuisen perusrahoitusosuuden laskemiseksi yhtäältä kantajan velkojen kokonaismäärää 31.12.2016, jolloin se tukeutui vuoden 2016 sulautumisen jälkeisiin tietoihin, ja toisaalta sen suojattujen talletusten keskimääräistä määrää, joka laskettiin neljännesvuosittain vuonna 2016 ja joka siis määritettiin sellaisten tietojen perusteella, jotka olivat suureksi osaksi ajalta ennen kyseistä sulautumista.

64 Kantaja väittää näin ollen, että käyttämällä edellä 63 kohdassa kuvattua menetelmää kriisinratkaisuneuvosto rikkoi direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohtaa, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohtaa. Lisäksi vedotessaan siihen, että kriisinratkaisuneuvosto ei olisi voinut kyseisen menetelmän soveltamisen avulla ottaa asianmukaisesti huomioon kantajan tosiasiallista tilannetta ja todellista riskiprofiilia, kantaja katsoo todellisuudessa, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt soveltaa mainittuja säännöksiä hyvän hallinnon periaatteen valossa, joka edellyttää, että unionin elimet tutkivat huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävän asian kannalta merkitykselliset seikat.

65 Tämän väitteen perusteltavuuden arvioimiseksi on aluksi muistutettava, että delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvoston on laskettava kunkin laitoksen ennakollinen vakausmaksu niiden tietojen perusteella, jotka laitos on toimittanut kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan mukaisesti.

66 Delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdassa säädetään, että laitosten on toimitettava kriisinratkaisuneuvostolle viimeisin vahvistettu tilinpäätös, joka on saatavilla viimeistään rahoitusosuuskautta edeltävän vuoden joulukuun 31 päivänä (jäljempänä vuosi N-1). Tilinpäätökseen on liitettävä lakisääteisen tilintarkastajan tai tilintarkastusyhteisön lausunto.

67 On kuitenkin todettava, että kun otetaan huomioon tällaisten tilinpäätösten laatimiseen tarvittava aika, nämä tiedot liittyvät yleensä asianomaista rahoitusosuuskautta edeltävään toiseksi viimeiseen vuoteen tai poikkeuksellisissa olosuhteissa tilikauteen, joka on alkanut kyseisen toiseksi viimeisen vuoden aikana ja päättynyt vuonna N-1 (jäljempänä näiden kahden kauden osalta viitevuosi N-2).

68 Delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdasta ja 14 artiklan 1 kohdasta yhdessä luettuina ilmenee siten, että kriisinratkaisuneuvoston on laskettava ennakolliset vakausmaksut viimeistä hyväksyttyä ja todennettua vuositilinpäätöstä koskevien tietojen perusteella, jotka ovat saatavilla 31 päivänä joulukuuta vuonna N-1 (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 42 kohta), mikä merkitsee sitä, että nämä tiedot koskevat tilinpäätöksiä, jotka kohdistuvat viitevuoteen N-2.

69 Tässä yhteydessä kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 2 kohta sekä 5 ja 16 artikla sisältävät ilmaisuja, jotka koskevat viitevuoden N-2 niitä ajankohtia, jotka ovat merkityksellisiä määritettäessä suojattujen talletusten määrää, joka vähennetään velkojen kokonaismäärästä vuotuisen perusrahoitusosuuden laskennan yhteydessä. Tarkemmin sanottuna kriisinratkaisuneuvoston mukaan kyseisistä säännöksistä seuraa, että tällaiset ajankohdat vastaavat viitevuoden N-2 vuosineljännesten loppua, joten kriisinratkaisuneuvoston on otettava mainitussa laskelmassa huomioon neljännesvuosittain laskettu suojattujen talletusten keskiarvo kyseisenä vuonna.

70 Nyt käsiteltävän kanneperusteen tutkimiseksi ei ole tarpeen arvioida, säädetäänkö delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 2 kohdassa sekä 5 ja 16 artiklassa kriisinratkaisuneuvostolle oikeus tai jopa velvollisuus ottaa huomioon tällainen suojattujen talletusten keskimääräinen määrä vuotuisia perusrahoitusosuuksia laskettaessa.

71 Kantajan kirjelmistä nimittäin ilmenee, ettei se välttämättä riitauta suojattujen talletusten neljännesvuosittain lasketun keskimääräisen määrän käyttämistä nettovelkojen laskemiseksi, vaan kantaja moittii kriisinratkaisuneuvostoa ennen kaikkea siitä, että tämä on käyttänyt eri ajankohtiin liittyviä tietoja tässä laskelmassa.

72 Näin ollen on tutkittava, voiko kriisinratkaisuneuvosto, kun se ottaa nettovelkojen laskennassa huomioon viitevuoden N-2 neljännesvuosittain lasketun suojattujen talletusten keskimääräisen määrän, ottaa samassa laskelmassa huomioon velkojen kokonaismäärän, sellaisena kuin se on viitevuoden N-2 lopussa, eikä neljännesvuosittain lasketun velkojen kokonaismäärän keskiarvoa, kun tämä velkojen kokonaismäärä sisältää myös suojattujen talletusten määrän (ks. edellä 14 kohta).

73 Tältä osin on todettava, ettei delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohtaan eikä 14 artiklan 1 kohtaan sisälly erityisiä säännöksiä siitä, onko kriisinratkaisuneuvosto velvollinen ottamaan nettovelkojen määrittämisessä huomioon velkojen kokonaismäärän viitevuoden N-2 lopussa vai niiden keskimääräisen määrän kyseisenä vuonna. Tällaisia vaatimuksia ei myöskään ilmene mistään muusta delegoidun asetuksen 2015/63, direktiivin 2014/59 tai asetuksen N:o 806/2014 säännöksestä.

74 Näin ollen on todettava, että delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa annetaan kriisinratkaisuneuvostolle harkintavaltaa sen ajankohdan osalta, joka on merkityksellinen määritettäessä velkojen kokonaismäärä nettovelkojen laskemista varten.

75 Jotta noudatettaisiin toimivallan tasapainoista jakautumista, joka on yksi unionin toimielinrakenteen ominaispiirre, tällainen harkintavalta, jonka komissio on antanut kriisinratkaisuneuvostolle, on rajattava selvästi ja sen käyttöä on valvottava tarkasti ottaen huomioon objektiiviset kriteerit, jotka ilmenevät säännöstöstä, johon kriisinratkaisuneuvosto on sidoksissa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 18.6.2024, komissio v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 70 ja 72 kohta).

76 Näin ollen on erityisesti varmistuttava siitä, että kriisinratkaisuneuvosto on käyttänyt kyseistä harkintavaltaa ylemmäntasoisten oikeussääntöjen mukaisesti ja erityisesti sen oikeusperustana olevan säädöksen eli direktiivin 2014/59 tarkoituksen ja yleisen rakenteen mukaisesti (ks. edellä 61 kohta) sekä yleisten oikeusperiaatteiden, kuten hyvän hallinnon periaatteen, mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 30.9.2010, EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, 42 kohta; tuomio 26.5.1998, Costacurta v. komissio, T-177/96, EU:T:1998:109, 45 kohta ja tuomio 3.10.2019, BASF ja REACH & colours v. ECHA, T-806/17, ei julkaistu, EU:T:2019:724, 79 kohta).

77 Tältä osin on yhtäältä muistutettava, että hyvän hallinnon periaate, sellaisena kuin se on vahvistettu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklassa, velvoittaa unionin toimielimet ja elimet tutkimaan huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat (ks. vastaavasti tuomio 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, 14 kohta; tuomio 9.9.2008, Bayer CropScience ym. v. komissio, T-75/06, EU:T:2008:317, 84 kohta ja tuomio 23.9.2009, Viro v. komissio, T-263/07, EU:T:2009:351, 99 kohta).

78 Toisaalta vuotuinen perusrahoitusosuus, sellaisena kuin siitä säädetään direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa, perustuu kunkin laitoksen nettovelkojen suhteelliseen määrään suhteessa muiden laitosten nettovelkoihin. Tällainen suhdeluku ilmentää siten ennakollisten vakausmaksujen järjestelmän yleistä rakennetta, jonka mukaan vuotuisen perusrahoitusosuuden on ennen kaikkea kuvastettava kunkin laitoksen kokoa sen velkojen määrällä mitattuna.

79 Tämä sama vaatimus ilmenee direktiivin 2014/59 esitöistä ja erityisesti kyseisen direktiivin säätämiseen johtaneeseen ehdotukseen (SWD(2012) 166 final) oheistetun 6.6.2012 päivätyn vaikutustenarvioinnin sivuilta 58 ja 59, joilla todetaan, että vuotuisten perusrahoitusosuuksien laskeminen laitosten velkojen perusteella mahdollistaa laitosten koon arvioimisen, joten tällä laskelmalla pyritään varmistamaan, että suuret laitokset maksavat suurempia vakausmaksuja.

80 Tämän koon huomioon ottamisen merkitystä korostetaan myös delegoidun asetuksen 2015/63 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa, jossa todetaan nimenomaisesti, että ennakollisessa rahoitusosuudessa on otettava huomioon kyseisten laitosten koko. Kuten samasta perustelukappaleesta ilmenee, laitoksen koko on ensimmäinen indikaattori, joka ilmentää laitoksen aiheuttamaa riskiä, sillä mitä suurempi laitos on, sitä todennäköisempää on, että ongelmatilanteessa kriisinratkaisuneuvosto katsoisi olevan yleisen edun mukaista ratkaista kyseisen laitoksen kriisi ja käyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuvälineitä sovelletaan tehokkaasti.

81 Tässä yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että vuotuisessa perusrahoitusosuudessa on otettava huomioon laitosten koko, jotta yhteiselle kriisinratkaisumekanismille tarjotaan riittävät varat kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseksi tehokkaasti ja jotta laitoksille tarjotaan kannustimia toimia pienemmällä riskillä vähentämällä muun muassa velkojaan (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2023, Banque postale v. SRB, T-383/21, EU:T:2023:845, 175 ja 176 kohta).

82 Tässä tilanteessa kriisinratkaisuneuvoston on laskettava vuotuiset perusrahoitusosuudet siten, että ne heijastavat riittävän täsmällisesti asianomaisten laitosten kokoa ja niihin liittyvää riskiä niiden velkojen perusteella siten, että laitokset, joilla on merkittäviä velkoja, maksavat suurempia ennakollisia vakausmaksuja kuin laitokset, joiden velat ovat pienemmät, edellyttäen että näitä vakausmaksuja mukautetaan asianomaisten riski-indikaattoreiden perusteella, ja siten, että laitoksia kannustetaan omaksumaan vähemmän riskialttiita toimintatapoja vähentämällä muun muassa nettovelkojensa määrää.

83 Vaikka edellä 63 kohdassa kuvattu menetelmä voi pääsääntöisesti heijastaa riittävän täsmällisesti asianomaisten laitosten kokoa, tilanne voi olla toinen tietyissä erityistapauksissa, joita voi esiintyä silloin, kun tietyn laitoksen velkojen ja suojattujen talletusten kokonaismäärä kehittyy viitevuonna N-2 merkittävästi siten, että tämä kehitys ylittää tällaisten velkojen tavanomaiset vaihtelut vuoden aikana. Tämä kehitys voi johtua muun muassa kyseisen laitoksen rakenteen muutoksesta, kuten sulautumisen tai tytäryhtiösulautumisen seurauksena syntyneestä muutoksesta.

84 Jos kriisinratkaisuneuvosto on tällaisessa erityistilanteessa, hyvän hallinnon periaatteesta seuraa, että sen on tutkittava huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävän asian kannalta merkitykselliset seikat edellä 74 kohdassa mainittua harkintavaltaansa käyttäessään.

85 Näin ollen silloin, kun laitos toimittaa kriisinratkaisuneuvostolle konkreettisia, numeerisia ja todennettavissa olevia tietoja, joista ilmenee, että sen velkojen kokonaismäärä ja sen suojattujen talletusten määrä ovat muuttuneet merkittävästi sen vuoksi, että sen rakenne on muuttunut merkittävästi viitevuonna N-2 siten, että nettovelkojen laskentamenetelmä ei enää heijasta sen kokoa riittävän täsmällisesti, kriisinratkaisuneuvoston on otettava tällaiset seikat huomioon varmistaakseen, että asianomaisen laitoksen nettovelkojen laskennassa noudatetaan edellä 75–82 kohdassa mainittuja vaatimuksia.

86 Nyt käsiteltävässä asiassa on aluksi todettava, että kantajan ja sulautuneiden tytäryhtiöiden vuoden 2016 sulautumisen seurauksena kantajan velkojen kokonaismäärä kasvoi 31.12.2016 merkittävästi, koska siihen sisällytettiin – toisin kuin vuoden 2016 kolmena ensimmäisenä vuosineljänneksenä – kyseisten tytäryhtiöiden velkojen ja suojattujen talletusten kokonaismäärät.

87 Seuraavaksi kriisinratkaisuneuvosto tukeutui kantajan nettovelkojen ja siten sen vuotuisen perusrahoitusosuuden laskemiseksi edellä 63 kohdassa kuvattuun menetelmään, jonka mukaan se käytti kantajan velkojen kokonaismäärää 31.12.2016 voimassa olleiden tietojen perusteella, kun taas suojattujen talletusten määrässä, joka vähennettiin velkojen kokonaismäärästä, se otti huomioon kantajan suojattujen talletusten keskimääräisen määrän, joka laskettiin neljännesvuosittain vuonna 2016.

88 Siltä osin kuin on kyse suojatuista talletuksista, jotka on vähennetty velkojen kokonaismäärästä kantajan nettovelkojen laskennan yhteydessä, vuoden 2016 sulautuminen on otettu edellä 63 kohdassa kuvatussa menetelmässä huomioon vain osittain. Kuten riidanalaisen päätöksen alaviitteestä 22 nimittäin ilmenee, kriisinratkaisuneuvosto laski yhteen ne neljä suojattujen talletusten määrää, jotka kantajalla oli hallussaan vuoden 2016 kunkin vuosineljänneksen lopussa, ja jakoi tämän jälkeen näiden lukujen kokonaismäärän neljällä niiden neljännesvuosikeskiarvon saamiseksi. Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto otti vuoden 2016 kolmen ensimmäisen neljänneksen osalta huomioon ainoastaan kantajan suojatut talletukset mutta ei sulautuneiden tytäryhtiöiden suojattuja talletuksia. Vasta kyseisen vuoden viimeisen neljänneksen lopussa kriisinratkaisuneuvosto otti vuoden 2016 sulautumisen jälkeen huomioon kantajan suojattujen talletusten määrän, johon sisältyi myös näiden tytäryhtiöiden suojattujen talletusten määrä. Tästä seuraa, että kantajan suojattujen talletusten määrä, joka vähennettiin sen velkojen kokonaismäärästä nettovelkojen laskemista varten, muodostui vain noin neljäsosasta niitä suojattuja talletuksia, jotka kyseisillä tytäryhtiöillä oli vuonna 2016.

89 Sitä vastoin kantajan velkojen kokonaismäärän määrittämisessä kriisinratkaisuneuvosto tukeutui pelkästään kantajan velkojen kokonaismäärään 31.12.2016 eli vuoden 2016 sulautumisen tuloksena syntyneeseen määrään. Se ei siten ottanut vuoden 2016 kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen lopussa huomioon kantajan velkojen kokonaismääriä, joihin ei sisältynyt sulautuneiden tytäryhtiöiden velkojen kokonaismäärää. Tästä seuraa, että kantajan velkojen kokonaismäärään sisältyi kaikki näiden tytäryhtiöiden velat, kun otetaan huomioon, että tämä määrä sisälsi myös kaikki kantajan suojatut talletukset 31.12.2016, mukaan lukien kaikki mainittujen tytäryhtiöiden suojatut talletukset (ks. edellä 14 kohta).

90 Edellä todetusta seuraa, että kriisinratkaisuneuvoston tekemässä kantajan nettovelkojen laskennassa tämän laskelman ensimmäinen vaihe eli kantajan velkojen kokonaismäärän laskeminen perustui kokonaisuudessaan kantajan tilanteeseen vuoden 2016 sulautumisen jälkeen, kun taas tämän saman laskelman toinen vaihe eli kantajan suojattujen talletusten määrän, joka oli tämän jälkeen vähennettävä velkojen kokonaismäärästä, laskeminen perustui hyvin suurelta osin kantajan tilanteeseen ennen kyseistä sulautumista. Näissä olosuhteissa ja kun otetaan huomioon, miten laajasti kaikki nämä velat muuttuivat vuoden 2016 sulautumisessa, tällainen nettovelkojen laskenta ei kuvastanut riittävän täsmällisesti kantajan kokoa ja siten siihen liittyvää riskiä.

91 Tästä seuraa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ottanut huomioon kaikkia käsiteltävän asian kannalta merkityksellisiä seikkoja käyttäessään edellä 74 kohdassa mainittua harkintavaltaansa varmistuakseen siitä, että kantajan nettovelkojen laskennassa noudatettiin edellä 75–82 kohdassa mainittuja vaatimuksia.

92 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto käytti kantajan vuotuisen perusrahoitusosuuden laskennassa harkintavaltaansa tavalla, joka on vastoin delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohtaa, sellaisena kuin sitä on tulkittu direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaisesti, ja vastoin hyvän hallinnon periaatetta.

93 Kriisinratkaisuneuvoston perustelut eivät horjuta tätä päätelmää.

94 Ensinnäkin on niin, että vaikka oletettaisiin, että kriisinratkaisuneuvosto oli väittämällään tavalla delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 5 ja 16 artiklan mukaan velvollinen ottamaan huomioon neljännesvuosittain lasketun suojattujen talletusten keskimääräisen määrän kantajan nettovelkojen laskennassa, näissä säännöksissä ei kuitenkaan velvoitettu kriisinratkaisuneuvostoa ottamaan huomioon eri ajankohtia koskevia tietoja kyseisessä laskelmassa.

95 Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto ei voi perustella edellä 63 kohdassa esitetyn menetelmän soveltamista tarpeella varmistaa nettovelkojen laskentamenetelmän johdonmukaisuus vuotuisen tavoitetason määrittämiseen sovellettavan menetelmän kanssa.

96 Vaikka nimittäin oletettaisiin, että tällainen näkökohta olisi merkityksellinen, kriisinratkaisuneuvoston olisi edellä 82–85 kohdassa mainittujen periaatteiden valossa pitänyt ottaa huomioon kantajan erityistilanne varmistuakseen siitä, että sen nettovelkojen laskeminen kuvasti sen kokoa riittävän täsmällisesti.

97 Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvosto väittää, että neljännesvuosittain lasketun suojattujen talletusten keskimääräisen määrän käytöllä voidaan torjua tiettyjen kirjanpitotoimien väärinkäyttöä, opportunistista käyttäytymistä, lyhyen aikavälin vaikutuksia ja kausihuippuja.

98 Ei ole kuitenkaan osoitettu, miten tällainen seikka voisi estää kriisinratkaisuneuvostoa ottamasta huomioon muiden velkaluokkien neljännesvuosittain laskettua keskimääräistä määrää edellyttäen, että tätä määrää koskevat tiedot on annettu kriisinratkaisuneuvoston käyttöön ja että edellä 85 kohdassa esitetyt edellytykset ovat täyttyneet.

99 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa, eikä muita kanneperusteita ole tarpeen tutkia.

Tuomion ajallisten vaikutusten rajoittaminen

100 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii unionin yleistä tuomioistuinta siinä tapauksessa, että riidanalainen päätös kumotaan, pysyttämään sen vaikutukset voimassa sen korvaamiseen asti tai ainakin kuuden kuukauden ajan tuomion lainvoimaiseksi tulemisesta, koska kantaja on edelleen velvollinen maksamaan maksuja yhteiseen kriisinratkaisurahastoon eikä takaisinmaksu sen vuoksi ole asianmukaista uuden päätöksen tekemistä odotettaessa.

101 Kriisinratkaisuneuvosto täsmensi tältä osin istunnossa, että riidanalaisen päätöksen ajallisia vaikutuksia pysyttämättä tapahtuva kumoaminen saattaisi haitata asetuksen N:o 806/2014, direktiivin 2014/59 ja delegoidun asetuksen 2015/63 moitteettonta toimintaa, koska huomioon on otettava paitsi kantajan ennakollisen vakausmaksun määrä myös kaikki vakausmaksut, jotka kriisinratkaisurahasto voi maksaa takaisin vastaavissa olosuhteissa.

102 Kantaja ilmoitti istunnossa, ettei se vastusta riidanalaisen päätöksen vaikutusten mahdollista ajallista rajoittamista, jos unionin yleinen tuomioistuin kumoaa sen.

103 SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaan unionin tuomioistuimet voivat tarpeellisiksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun toimen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä. Unionin tuomioistuinten on niille kyseisessä artiklassa annettua toimivaltaa käyttäessään otettava huomioon oikeusvarmuuden periaatteen noudattaminen ja muita julkisia tai yksityisiä intressejä (ks. tuomio 25.2.2021, komissio v. Ruotsi, C-389/19 P, EU:C:2021:131, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti myös tuomio 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, 122 kohta).

104 SEUT 264 artiklan toista kohtaa on näin ollen tulkittu siten, että oikeusvarmuuteen liittyvistä syistä ja myös syistä, joilla pyritään välttämään unionin toteuttamien tai tukemien politiikkojen täytäntöönpanon keskeytyminen tai heikkeneminen, kumotun toimen vaikutukset on mahdollista pysyttää kohtuullisen ajan (ks. tuomio 27.1.2021, Puola v. komissio, T-699/17, EU:T:2021:44, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

105 Erityisesti ennakollisten vakausmaksujen kantamista koskevissa asioissa unionin tuomioistuimet ovat pysyttäneet kumottujen toimien vaikutukset ajallisesti silloin, kun tällaisten maksujen palauttaminen mainitun kumoamisen jälkeen saattaisi viedä kriisinratkaisurahastolta rahoitusvaroja, jotka voivat osoittautua tarpeellisiksi euroalueen vakauden ja unionin rahoitusvakauden varmistamiseksi. Näin voisi olla erityisesti, jos kriisinratkaisuneuvosto olisi velvollinen maksamaan kanteen nostaneen laitoksen ennakollisen vakausmaksun määrän lisäksi muiden sellaisten laitosten ennakollisten vakausmaksujen määrät, jotka ovat nostaneet samankaltaisen kanteen vetoamalla samaan kanneperusteeseen, joka hyväksyttiin kyseessä olevassa kanteessa (ks. vastaavasti tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 177 kohta ja tuomio 10.4.2024, Dexia v. SRB (Vuoden 2022 ennakolliset vakausmaksut), T-411/22, valitus vireillä, EU:T:2024:216, 70–74 kohta).

106 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava yhtäältä, että ennakollisen vakausmaksun määrä, joka kantajalle olisi maksettava takaisin vakausmaksukaudelta 2018 riidanalaisen päätöksen kumoamisen jälkeen, on määrältään vähäinen verrattuna yhteisen kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevien rahoitusvarojen kokonaismäärään.

107 Toisaalta kun kriisinratkaisuneuvostolta kysyttiin istunnossa, se ei yksilöinyt muita asioita, joissa muut laitokset kuin kantaja olisivat nostaneet samankaltaisen kanteen siten, että ne olisivat olleet nyt käsiteltävän asian tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa ja vedonneet samaan kanneperusteeseen kuin nyt käsiteltävässä kanteessa.

108 Mikään ei siis viittaa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto joutuisi maksamaan kantajan ennakollisen vakausmaksun vähäisen määrän lisäksi samankaltaisen kanteen nostaneiden muiden laitosten ennakollisten vakausmaksujen määrät.

109 Näin ollen ei ole osoitettu, että riidanalaisen päätöksen kumoaminen välittömin vaikutuksin voisi vahingoittaa euroalueen vakautta ja unionin rahoitusvakautta.

110 Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston vaatimusta riidanalaisen päätöksen vaikutusten pysyttämisestä kantajaa koskevilta osin ei ole syytä hyväksyä.

Oikeudenkäyntikulut

111 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kriisinratkaisuneuvosto on hävinnyt asian, sen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

112 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) 8.8.2022 tekemä päätös SRB/ES/2022/46, jolla peruutettiin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2018 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista 12.4.2018 tehty kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/ES/SRF/2018/03, siltä osin kuin se koskee kyseisen päätöksen liitteessä I mainittuja laitoksia, ja jolla laskettiin kyseisten laitosten yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2018 suorittamien ennakollisten vakausmaksujen määrä, kumotaan siltä osin kuin se koskee Volksbank NV:tä.

2) SRB vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Volksbankin oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä helmikuuta 2025.